

Last van landelijke kokers

Veel gemeenten beseffen dat het voor de verdere inrichting van de e-gemeente noodzakelijk is om generieke, afdelingsoverstijgende, instrumenten in te zetten. Zo is het ongewenst dat informatie over de status van zaken verdeeld is opgeslagen in tientallen tot honderden backoffice-toepassingen. Ook alle relevante documenten over een bepaalde organisatie horen in een generieke dossiertoepassing te worden ondergebracht.

Jammer dat dit besef niet bij alle overheidsorganisaties aanwezig is. Zeker als gemeenten hier de negatieve gevolgen van ondervinden.

Als er een prijs zou worden uitgereikt aan de overheidsinstelling die het denken in kokers voorop stelt, dan gaat VROM glorieus met deze prijs aan de haal.

Zo komt er op grond van de Wet Kenbaarheid Publiekrechtelijke Beperkingen een landelijke voorziening voor alle gemeentelijke beperkingen, bijvoorbeeld het tot monument verklaren van een pand. Er is bepaald dat deze beperkingen moeten worden ontsloten op basis van percelen. Dus per beperking moeten de relaties naar de betreffende percelen worden gelegd. Nu is er een landelijke Basisregistratie Percelen bij het Kadaster. Toch vindt VROM het nodig dat gemeenten mutaties die betrekking hebben op percelen (samenvoegingen en splitsingen) doorgeven aan de Landelijke Voorziening Beperkingen. Deze onnodige administratieve lastenverzuwaring voor gemeenten doet extra knullig aan als men beseft dat ook deze Landelijke Voorziening Beperkingen wordt beheerd door... inderdaad: het Kadaster! Dus het Kadaster stuurt mutaties door naar gemeenten, gemeenten verwerken deze en sturen ze weer terug naar dezelfde organisatie. Een onnodige kans op fouten en volledig in strijd met de doelstelling van de landelijke basisregistraties.

19

Alle beperkingen moeten worden vastgelegd in brondocumenten. VROM heeft bepaald dat deze uniek en opvolgend genummerd moeten zijn. Dus het eerste brondocument over een beperking krijgt nummer 1, het tweede nummer 2, etc. Ofwel: schaft u voor de beperkingen vooral een specifieke toepassing aan en zorg er bovendien voor dat deze toepassing ook dossierfunctionaliteit heeft. Gebruik vooral geen generiek dossiersysteem, want dan komen er allemaal documenten van andere processen tussen de brondocumenten en is de nummering niet meer opvolgend.

Gemeenten worden door dit kokerdnken onnodig op kosten gejaagd. Door de onnodige complexiteit van de oplossing wordt men nu verplicht een specifieke toepassing voor beperkingen aan te schaffen, terwijl men deze eenvoudige administratie ook met een generieke zaak- en dossiertoepassing had kunnen inrichten.

Nu zou men deze oplossing van VROM als een incident kunnen beschouwen. Was het maar een incident. Het volgende voorbeeld van hoe het niet moet, dient zich al weer aan: een landelijke voorziening voor de Omgevingsvergunning.

Prima dat VROM z'n best doet om aan de voorkant te komen tot één intelligent webformulier voor alle overheidsinstellingen die met de omgevingsvergunning te maken hebben. Ook prima dat dat webformulier straks verplicht gebruikt wordt door al deze overheidsinstellingen. Maar waarom moet zo'n landelijke voorziening worden uitgebreid met dossierfunctionaliteit? Krijgt straks elk proces z'n dossiers in een aparte landelijke voorziening? Vervangen we de verkokering binnen gemeenten door een landelijke verkokering?

Als VROM de miljoenen voor deze functionaliteit graag uitgeeft, laat zij deze dan beschikbaar stellen aan leveranciers die bezig zijn generieke zaak- en dossiersystemen te ontwikkelen. Bijvoorbeeld door eisen aan de omgevingsvergunning op te laten nemen bij de ANDEZ-aanbestedingen van EGEM.

Corné Dekker is informatiearchitect bij de gemeente Dordrecht en lid van de redactie van Proces&Document